

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὴν φράγχα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἑπτὰ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, καὶ ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε τοῦ Γεννάρη,
νέο θάχωμε φεγγάρι.

Ἐνενηντα καὶ ἑξακόσα,
καὶ ἡ πατρις χοροπηδῶσα.

Τοῦ Παρνασσοῦ χορὸς
καθ' ὅλα ζωηρός.

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὴν Γαλαρία
κατὰ τὸν κάτω τοῦ χοροῦ τὴν τόση φασαρία.)

Φ. — Ἀπ' τὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ 'στοῦ Παρνασσοῦ τὸν μπά-
Π. — Ἐπιδημία τῶν χορῶν καὶ σούσουρο μεγάλο. (λο.)

Φ. — Χορὸς τὸ μόνον μέλημα,
τὸ μόνο μας γιγῆνι,
καὶ ὥς πού τὸ νέον ἔλλειμμα
περίσσευμα νὰ γίνη,
ἵνα σάλαις τῶν χορῶν νὰ κάψωμε λιθάνι
τοῦ τῆδε τὰ παράσημα, 'στῆς δεῖνα τὸ φουστάνι.

Π. — ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!..
'φέτος θὰ μὲ πιάσῃ λύσσα
μὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς μπάλους
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

Μ' ἔσκασαν τὰ Παρλαμένα
καὶ ἡ παρλάτα καὶ ἡ κουθέντα,
ἡ Βουλῆς ἡ βαρβατίλα μ' ἔχει κάνει νευρικό,
ὁ δὲ δῆμα, Φασουλῆ μου, νὰ μυρίσω θηλυκό.

Μὲς 'στους μπάλους θὰ ποζάρω
μὲ βελάδες, μὲ φτερά,

καὶ θὰ τρέχω ν' ἀγκαζάρω
δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ναυτιῶ μὲ τοὺς σωτήρας... τὸ κεφάλι τῶν γλαστρί...
τὴν κυρία μου θὰ πέρνω
καὶ 'στους μπάλους θὰ τὴν σέρνω
καὶ ὅταν φέρη, καθὼς λέγουν, ἔμβρυον ἐν τῇ γαστρί.

Ποῦ μὲ 'βρίσκεις, ποῦ μὲ χάνεις,
'στους χορὸς μὲ τὴν κυρία,
δὲν θὰ φεῖδωμαι δαπάνης,
ὅλο καὶ κοκεταρία,
καὶ θὰ γίνη κουμπάρης
γιὰ τὰ λούσα τῆς κυρᾶς.

Φ. — Ἔτσι σὲ θέλω, Περικλῆ, πάντα γλεντίζε μὲ κέφι
καὶ ὅχι μὲ τόσων σκέψεων καὶ μὲ φροντίζων νέφη,
καὶ ἂν θέλῃς ἀνοικτὴ καρδιὰ καὶ δυνατό στομάχι
ρίχτο 'στὴν καλοπέρασι, καὶ ἂς χλαίγεται πρὸς τᾶχει.

Μέσα 'στῆς γλύκαις τοῦ χοροῦ κάθε σέδοντ' νὰ πνίξῃς
καὶ τακτικὸ λογαριασμὸ μὲ τὴν ὠδὴν ν' ἀνοίξῃς,
νὰ τόσα γιὰ τὸν φραμπαλά, νὰ τόσα γιὰ τὴν φούστα,
καὶ τρέχα μὲ τὸ βιζαβί, καὶ τρέχα μὲ τὴν σούστα.

Φθάνει κυρία τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ντάμα σου νὰ γίνη
καὶ μόνο ραδικόζουμο γιὰ τόνωσιν ἄς πίνῃ.

Ξέρεις τὸ ραδιόφωνο κατὰ τὰς νέας γνώσεις
τῶν ἀδυνάτων στομαχιῶν γιαντρεῖς τὰς νευρώσεις.

Μόνον ὁ μπάλος, μόνον ὁ μπάλος
ὄλων τῶν πόνων εἶναι γιαντρεῖς,
πλήρως, μπέστια, χόρευ' ἐξάλλως,
ἀφέντης εἶσαι κυδῶνι τρῶς.

Π. —

Πάλι χορὸς, βρὲ Φασουλῇ,
'στὸν Παρνασσὸ μᾶς προσκαλεῖ,
ἀλλὰ χορὸς γιὰ τὴν Σχολὴν τῶν παίδων τῶν ἀπόρων,
καὶ πάλι πλῆθος φουστάνων καὶ πλῆθος σπαθοφόρων,
καὶ βλέπομε σὰν χάχιδες ἀπὸ τὴν Γαλαρία
τὸ ξίφος, τὸν ποδόγυρο, τὴν λιμοκοντορία.

Φ. — Ὁ κόσμος ἐξεχείλισε 'στὴν αἴθουσα κι' ἀπάνω,
μὰ μὴ νομίζης, Περικλῆ, τὼς λίστα θὰ σοῦ κάνω
γιὰ χορευτὰς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκὰ κομμάτια,
ποῦ 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ σοῦ θάμπωσαν τὰ μάτια.
Μὴ θέλῃς πάλι νὰ σοῦ 'πῶ γι' αὐτοὺς τοὺς τσελεπήδες
κι' αὐταῖς τῆς ντάμαις τῆς γνωσταῖς... τῆς ξέρεις καὶ τῆς εἶδες.
Π. — Μὰ 'πές μου, σὲ παρακαλῶ, βρὲ Φασουλῇ σακάτη,
ποῖά νᾶν' ἐκείνη ποῦρχειται;

Φ. — Τὴν εἶδες 'στὸ Παλάτι.
Π. — Δὲν τὴν θυμοῦμαι, Φασουλῇ, καὶ 'πές μου τὴν νὰ ζήσης.
Φ. — Ἐγὼ σημάδια νὰ σοῦ 'πῶ κι' εὐθὺς θὰ τὴν γνωρίσης.
Π. — Μ' ἔσκασες μὲ τὰ λόγια σου, διαβόλου μπεχλιθάνη.
Φ. — Εἰς τὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ 'φοροῦσε κρέμ φουστάνι,
μὰ σήμερα φορεῖ λευκὸ, βρὲ Περικλῆ χαμένε,
καὶ Φίλιππα τὸν ἄνδρα τῆς νομίζω πὼς τὸν λένε.
'Ακόμη δὲν τὴν 'γνωρίζεις;... ὦρσε, γαμπρέ, κουφέτα.
Π. — Ἡ Περματζόγλου φαίνεται μὲ μαύρη ντουαλέτα.
Φ. — Γιὰ κύττα καὶ τὴν Ζιροτροῦ πὼς λάμπει μὲς 'στὸ μπά-
Π. — Πῶς μοῦ τὴν εἶπες; (λσ. Φ.)

Φ. — Ζιροτροῦ, κι' ἔχει πατέρα Γάλλο,
σπουδαῖο Καγκελάριο 'στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία...
γιὰ 'δὲς κεφάλι μὴ φορᾷ, θεόστραβε Τωβία.
Βλέπεις κι' ἐκείνην μὲ τὰ μπλέ;

Π. — Τὴν βλέπω, βρὲ μαριόλο.
Φ. — Δὲν εἶν' ἐκείνη, ποῦπαίξε μὲς 'στὸ Παλάτι ρόλο;
δὲν εἶν' ἐκείνη ἡ σύζυγος ἐκείνου τοῦ Γρηγόρη,
ποῦ φόρεμα τρικουέροτο Λουὶ Κατόρζ' ἐφόρει,
κι' ἐβγάλαμε τὸν σθέκο μᾶς ἀπὸ τὸ κύττα κύττα
κι' ὅλο γι' αὐτὸ κουβέντιαζαν ἡ Δέλτα μὲ τὴν Βῆτα;
Π. — Γιὰ τὴν Ζλατάνου μοῦ 'μιλεῖς;

Φ. — Γι' αὐτὴν, ξυλένια φάτσα...
δὴ ποταλὸδαὶς κρέμονται κι' ἀπὸ τὰ δὴ τῆς μπράτσα,
τί σκέρτσος!... ρέθουν κρεμασταῖς
ἀπὸ κατὰχρυσαῖς κλωσταῖς,

καὶ τῶρ' ἀπὸ Λουὶ Κατόρζ' ἐβγήκε πεταλοῦδα
καὶ τὸ καινούριο φόρεμα σὰν τᾶλλο τῆς τραγοῦδα.

Π. — Νὰ κι' ἡ κυρία Μπουμπουλή μὲ τριανταφυλλί,
'Ιάσωνα τὸν ἄνδρα τῆς τὸν λένε, Φασουλῇ.

Φ. — 'Ιάσων δὲν κατέκτησε τὸ τῆς Κολχίδος δέρας;
Π. — Θαυμάζω κάποιος, Φασουλῇ, τοὺς λάμποντας ἀστέρας.

Φ. — Δὲν διακρίνεις 'στὸν σωρὸ καὶ μὴν 'Επαρχιώτιδα;
μὰ μέσα 'στὴν παλῖρριον καὶ μέσα 'στὴν ἀμπώτιδα
βλέπεις τὴν 'Αμπωτ, μπουνταλά,
τὴν ἀδελφὴν τῆς Σεμελά;

Νὰ τὰ λονρινὸν νὰ τὴν ἰδῇς... πῶς 'μοιάζει σὰν Σεμελά,
κι' ἂν εἶναι καὶ τῆς Σεμελά καθόλου μὴ σὲ μέλη.

Π. — Βλέπεις τὴν κόρη τὴν χρυσὴ τοῦ Δημητρίου Ράλλη;
Φ. — Βλέπω τὴν Σμαῖθ, Περικλῆ, τὴν 'Αμερικανίδα,

ποῦ 'στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ θαρρῶ πὼς δὲν τὴν εἶδα.
Π. — Πῶ! πῶ! σκουνημάτα, σπρωξιαῖς, ἀλαλητὸ καὶ χάθρα!

Νὰ κι' ἡ μικροῦλα τοῦ Μπασιᾶ, πρωτόγαλτο φυντάνι,
κι' ἡ Ρόμπερτσον κι' ἡ Κλεῖτον κι' ἡ Δέστου μὲ τὰ μαῦρα

ποῦ 'στὸ μπαστόν, βρὲ Φασουλῇ, καμμία δὲν τὴν φθάνει.
Φ. — Κατέβα κάτω 'γρήγορα, 'στὴν αἴθουσαν προχώρα,

γιὰ κύττα κι' ἕνα κοίλαρᾶ, ποῦ πάει τοῖχο τοῖχο,
μὰ νὰ! προβαίνει μὲ τὰ ρόζ' τοῦ Κυριακούλ' ἡ κόρη,

ὅπου γι' αὐτὴν 'μπορεῖς νὰ 'πῆς τοῦ Σολωμοῦ τὸν στήν:
«ὦμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος,»

κι' ἐγὼ προσθέτω, Περικλῆ, καὶ ροδοστολισμένος.
Π. — Κύττα τὴν κυρίαν Στρεῖτ, κύττα λουσο καὶ συγνάτα.

ἔρχεται κι' ἡ Βλαγκαλίνα μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Μάτσα...
τί γκρενὰ καὶ τί βελούδα ζηλευτῆς πολυτελείας,

τῆς κυττάζω καὶ θυμοῦμαι τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας.
Φ. —

Σὲ κορίτσια περισσὰ
κύττα δεσποινίδα τρέλλα,
τὴν Γκιεθὰνα τοῦ Κρασσᾶ,
περδικόστηθη κοπέλα.

Π. — Δίχτηα 'ξόδεργα θὰ στήσω νὰ περάσῃ νὰ πιασῇ...
κύττα καὶ τὸν Μανουσάκη τὸν ἀνθυποφροντιστή.

Μὲς 'στὸ καρὲ τοῦ Βασιληᾶ
ἔχει καρσί του χορευτῆ
τὸν Γούσιο μὲ τὰ γαλαῖα,
σπουδαῖο τηλεγραφητή.

Φ. — Κι' ἡ Μανουσάκη, κόκκινη τῆς ὥρας ντουαλέτα,
νὰ κι' ὁ Μπελλίνης, δικαστῆς, τοῦ Μετζιτιῆ ροζέτα,

νὰ κι' ὁ Ζλατάνος, κόκκινο μαντύλι 'στὸ γελέκο,
μὰ καὶ τὸν Μαρινόπουλο κυττάζω τὸν 'Αλέκο,

ποῦ μὴ φορᾷ 'ξασάτῃ, βρὲ Περικλῆ κεφάλι,
καὶ λὲν πὼς 'μπήκε μὲ μοξᾶ μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα.

Π. — 'Ἰδού κι' ὁ Βασιλόπουλος ὁ Γιάννης παραπέρα,
ὁ Ζαχαρένιος, ὁ γλυκὺς,
ὁ πάλλληλος τῆς 'Εθνικῆς,
μὲ σεβαστὴν γαστέρα.

Φ. — Ὁ ταγματάρχης Παταλᾶς τὸν μπάλο διευθύνει
κι' ὁ Χατζηπέτρος τὸν κυττά καὶ ξεροκαταπίνει.

Ὅταν ὁ Χρήστος, Περικλῆ, δὲν κυδερᾷ τὸν μπάλο,
τότε ποῦ λὲς βλαστήματα κι' ἄλλοι σὲ κάθε κάλο.

Π. — Περνᾷ 'μπροστά σου μὲ τὰ ρόζ' ἡ λιγερὴ Μερχίτη.
Φ. — Αὐτὴ νομίζω, Περικλῆ, δὲν ἦταν 'στὸ Παλάτι.

Π. — Νὰ κι' ἡ μαντάμ Μελισσηνοῦ, θυγάτηρ Σταυροπούλου.
Φ. — Βλέπω μὲ τὸ κορίτσι τῆς τὴν 'Ιορδανοπούλου.

Π. — Καλησπερίζω δὴ ψυχαῖς, μάννα καὶ θυγατέρα,
ἡ μάννα στέκει παρεῶ κι' ἡ κόρη παραπέρα.

Φ. — 'Στὴ γαλαρία, Περικλῆ, τὸ μάτι μου γυρνῶ
καὶ βλέπω τὴν Κοκκίθενα, καὶ τὴν Μαντάμ Περνῶ,

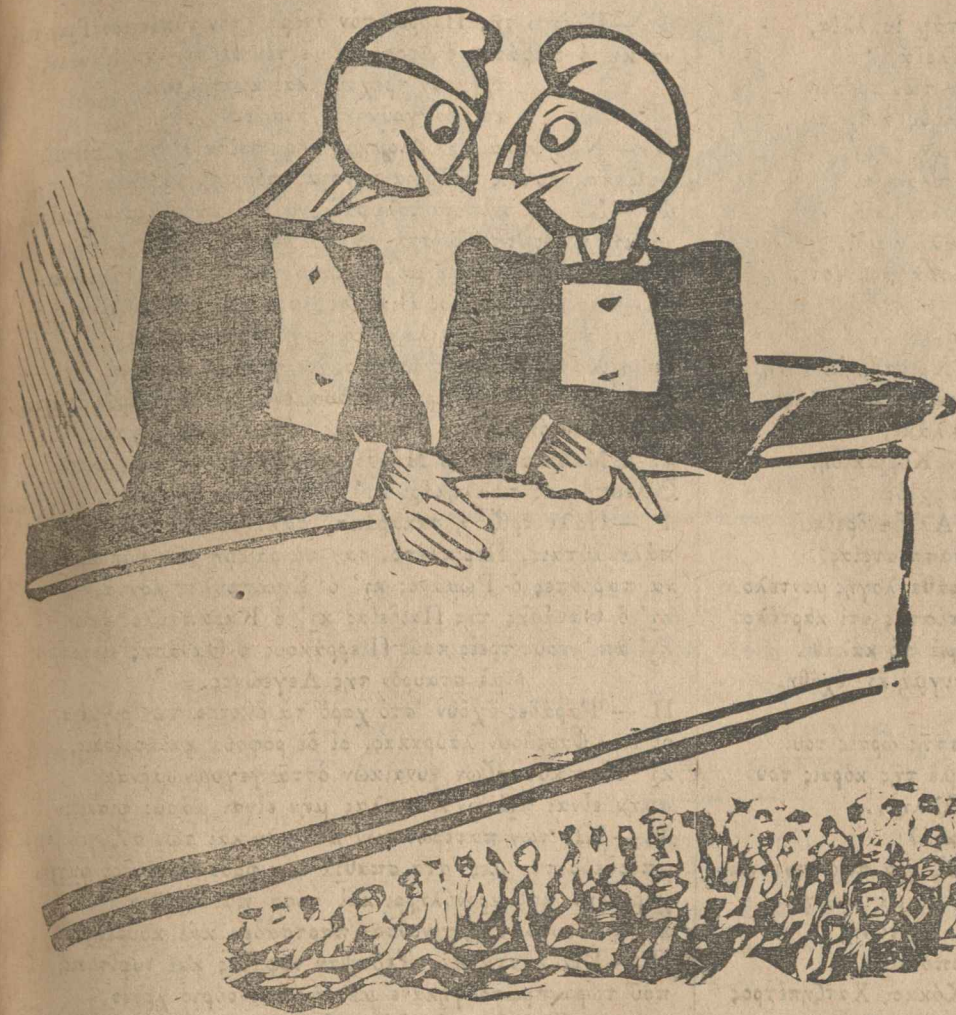
μὰ καὶ τὴν Χατζηπέτρενα κυττάζω παραπέρα,
τῆς Εἰρηνοῦλας δηλαδὴ τὴν σεβαστὴν μητέρα,

νὰ κι' ἡ Θεώνη τοῦ Βλαστοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς
νὰ κι' ἕνας ταλαπετεινός, τῆς Μιχαλοῦς χρεώστη,

κι' ἡ σύζυγος ἡ ζηλευτὴ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη
κάτω κι' ἀπάνω φαίνεται καὶ περιπάτους κάνει.

Μὰ νὰ πλησίον κίονος
κι' ἡ κόρη τοῦ Φωκίωνος
τοῦ Σακελλαροπούλου,
Προξενικοῦ Συμβούλου.

Π. — Πολὺς ἰδρώτας χύνεται... τί κάμιнос, τί ζέστη!
μὰ νὰ κι' ἡ Μάγκου, Φασουλῇ, μὲς ἀπὸ τὸ Τριέστη,
κι' ἡ Σταυρινάκ' ἡ δεσποινὶς ἀπὸ τὴν 'Οδησσό,

κομμάτι πρῶτο νούμερο καὶ νόμισμα χρυσό,
ποῦ μὲ τὴν θαγὰ τῆς κάθεται τὴν 'Αντωνόπουλίνα,
τὴν αἰχμὴν τοῦ λοχαγοῦ μὲ ντουαλέτα φίνε.
Φ. — Μὰ τί σοῦ λέει, Περικλῆ, κι' ἐκεῖν' ἡ Καποδίστρια;
'στ' Ἀνάκτορα δὲν 'χόρεψε, μὰ σήμερα χορεύει,
νὰ κι' ἡ Δελὲ τοῦ Κριεζῆ, λευγαίμων ὑπασπίστρια,
ποῦ καθεμὴ τὴν θέσι τῆς τὴν ὑψηλὴ ζηλεύει.
Π. — 'Ἰδού κι' οἱ Πρέσβεις οἱ γνωστοὶ κι' ὁ κόσμος τῆς Αὐλῆς,
μὰ κύττα καὶ τὸ μούτσουνο μικροῦ λιμοκοντόρου,
ὅσα κι' ἡ Βίμπρον 'έρχεται, τρεῖ κόμ' ἰλ' φὸ Γαλλίς,
ποῦ 'μοιάζει τὸ κοτσίδι τῆς σὰν τὸ λειρὶ κοκόρου.
Φ. — Βλέπω τὸν Φούγκ, τὸν ἐγγονὸν τοῦ Γεωργίου Σταύρου,
κι' ἐγὼ τοῦ κάκου μαρτυρῶ καμμιὰ συγνάτσα νάβρω,
μὰ φαίνεται κι' ἡ δεσποῖνα Στυρῖδωνος τοῦ Μαύρου,
Ρωσὶς τὸ γένος, Περικλῆ, τὸ φόρεμά τῆς μαῦρο.
Π. — Πῶ! πῶ! τί κόσμος σπρώχεται, ποῦ δὲν χωρεῖ βελόνι,
νὰ καὶ κορίτσια μάλαμμα τὰ τοῦ Χρυσοβελώνη.
Νὰ κι' ἡ Παρρέν, γκράν ντεκολτέ, 'στὴ θέσι τῆς δὲν στέκει,
ποῦ 'στὴ σάλα 'βρίσκειται, ποῦ 'στὴ γαλαρία,
μὰ νὰ! κι' ὁ πρῶν Δήμαρχος σὲ μὴ γωνιά παρέκει
ὅλα τὰ 'βρίσκει μπόσικα κι' ἀνάλατα καὶ κρύα.
Φ. — Τί ζέστη, Περικλέτο μου, σὰν Τούρκικο λουτρό,
κύττα τὸν 'Αντωνόπουλο τὸν ὀδοντογιάτρο,
αὐτὸς, καθὼς μοῦ φαίνεται, δὲν ἤθελε νὰ χορέψῃ,
μὰ πονοῦντες δυνατοὺς καμπόσων νὰ γιαντρεῖ.
Π. — Τρίχουν 'στὸν 'Αντωνόπουλο μαριόλαις καὶ μαριόλοι,
κύττα μασιλαῖς, κύρ γιαντρεῖ, καὶ δόντια πονεμένα...
κι' ὁ Δευτερίος 'έρχεται, ποῦχει τὸ πρῶτο μπόλι,
καὶ χάριμα, βρὲ Φασουλῇ, μὲ μπόλιασε κι' ἐμένα.

Φ. — Νὰ κι' ὁ τοῦ Στόλου Τσουκαλᾶς μὲ τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλη,
ποῦ κι' εἰσιτήριο μισὸ τὸν λὲν γνωστοὶ τοῦ φίλου,
ὑπασπιστῆς τοῦ Κριεζῆ μὲ ὀλόχρυσα γαλόνια,
καὶ μὲ πολλὰ παράσημα, σιρρήτια καὶ κορόννια.

Π. — 'Ἰδού κι' ἡ ματμοζέλ Τσουρῆ, τοῦ Πειραιῶς πιτσουῖνι,
μὰ βλέπω καὶ τὴν Μιταυτῆ,
καὶ τὸν Κεκλημπάση Πλατῆ,

ποῦ 'πῆρε καὶ παράσημον ἀπὸ τὸ Μαυροβούνι.
Φ. — Βλέπω καὶ μὴ, βρὲ Περικλῆ, μὲ νάζα καὶ καπρίτσα,
μὰ βλέπω καὶ τοῦ Γονατὰ τὴν χαϊδεμένη Νίτσα.

Π. — Νὰ κι' ἡ Σωτλῆ, Φασουλῇ, τοῦ ταγματάρχου ντάμα,
καὶ Πειραιώταις ἐφθάζαν μὲς 'στοῦ χοροῦ τὸ δῶμα.

Φ. — Θαρρῶ πὼς μᾶς πρὸς ἔφερε βαγόν' ἰδιαιτέρως,
ὁ Χρήστος Κούσης 'έρχεται κι' ὁ Θεόδωρος ὁ Σέρρος,

καὶ Σύμβουλος ἀκυρωθεῖς, ὁ Δρίβας ὁ Θανάσης,
κι' ἀκούς γιὰ τὴν ἀκύρωσι καὶ σούρχειται νὰ σκάσῃ.

Π. — Εἰρεῖς ἐκείνον τὸν γιάτρο;
Φ. — Ποῖόν; τὸν 'Αλεβυζάτο;

Π. — Κι' αὐτὸν τὸν ξέρεις, μακαρά;... γιὰ λίγε παρακάτω.
Φ. — Εἶναι χειροῦργος δυνατός... κανένας δὲν μᾶς λείπει,

κι' ἰδρώτος λούζει παρὰ τὸν Λειβαδᾶ τὸν Πίπη.
Π. — Κύττα τὸν Μίχο, Φασουλῇ, μὲ μὴ φαροῦδα βελόδα,

ἀκόμη τὴν διατρεῖ τὴν πρώτη κοκκινάδα.
Φ. — Ὁ χρόνος πὼς τὸν ἔκανε!... προῶρως ἐλευκάνθη...

Π. — Περνᾷ κι' ἡ Γκιών ἡ δεσποινὶς, ὅπου τὴν λὲν 'Ιανθῇ,
κι' ἡ Νάσσου Τζέννη, μάννα μου... βλέπω καὶ τὴν Στεῖδα,

μὴν κρύβεσαι, σὲ εἶδα.
Φ. — Κύττα τὸν 'Αργυροπούλου καὶ τὴν 'Αργυροπούλου,

'στὴ γαλαρία κύτταζε τὴν Κατερινοπούλου,

τὴν δεσποινίδα τὴν Βουγᾶ, καὶ τὴν μαντὰμ Καλλία,
μὰ βλέπε καὶ κορδῶματα καὶ τόσα μεγαλεῖα,
καὶ τσιριμόνιαις μπόλικαις καὶ ἀβρότητα τῶν τρόπων
καὶ στραβομουτσουνιάσματα καὶ μορφασμούς ἀνθρώπων,
καὶ κύτταξε πῶς καταντᾷ τὸ τῶν ἁσμάτων ἄσμα,
αὐτὸ τὸ καθ' ὁμοίωσιν καὶ κατ' εἰκόνα πλάσμα.

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Ἀλμεῖδα, τὸν Τόννου δηλαδὴ;

Φ. — Τὸν εἶδα. Περικλέτο μου... πολὺ καλὸ παιδί.

Π. — Τὸν Βαφειαδάκη κύτταξε, τὸν Νικολῆ τοῦτέστι,
ποῦχει παράσημα σωρὸ,
καὶ τρέχα μέσα στὸν χορὸ,

καὶ μ' ὅλαις καὶ ὅλους, Περικλῆ, κάνε Χριστὸς Ἀνέστη.

Φ. — Μὰ νάσου μιὰ, ποῦ τρώγεται καὶ μὲ τὸ κοκκαλάκι,
καὶ ἡ Τριανταφυλλάκενα σὰν τριανταφυλλάκι.

Π. — Ἄς εἶχα μάτια δώδεκα καὶ γιὰ τὴν Κυριακίδη,
ποῦ τοῦ κοράκου τὸ φτερὸ φορεῖ καμαροφρύδι.

Φ. — Τὴν Καραμάνου κύτταξε τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
καὶ τῆς Τζιτζίκαις ἀπ' ἐδῶ πλὴν τῆς ὑπασπιστρίδας.

Π. — Κι' ἄλλος ντουγιᾶς μᾶς ἔρχεται, κάθε λογῆς μοντέλο.

Φ. — Νὰ καὶ ὁ Ψαρούδας, μουσικός, ἀρτίστας ντὶ καρτέλο.

Π. — Ἐδῶ θὰ χάσης, Φασουλῆ, ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

Φ. — Ὁ Καραπάνος φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔχθη.

Π. — Ἦλθε, μᾶς εἶδε, καὶ ἔφυγε....

Φ. — Ὡς ἔβρισκεται στῆς ὥραις του.

Π. — Τὸν Εὐριπίδη τὸν Χοῖδᾶ κυττάζω μὲ τῆς κόραις του.

Ἀθηναῖδα λὲν τὴν μιὰ, Μαρία λὲν τὴν ἄλλη...

γιὰ νὰ τῆς ὄγης καλλίτερα καθάρισε τὸ χιάλι.

Φ. — Γιὰ κύτταξε τὸν σθέρο τῆς μιὰ τζόγια πῶς τεντόνει,
μὴ μὲ σκουνητᾶς, βρε Περικλῆ, κοντεύεις νὰ μὲ λιώσης...

νὰ καὶ ἡ κυρία Μάτεση... τὸν ξέρεις τὸν Ἀντώνη,

ποῦ κάνει στὰ συμπόσια Λατινικὰς προπόσεις.

Π. — Περνᾷ μπροστὰ μὲ τὸ μονόκλ ὁ Κόκκος Χατζηπέτρος

καὶ ὁ τῆς Πηγάδας Βεζανῆς, ρεμβάζων ὑπερμέτρως,

Φ. — Ἰδοὺ καὶ ὁ Παῦλος ὁ Βακκάς, τοὺς μπάλους ἀποστέργων,

ποῦ τᾶψαλε τοῦ τμήματος τῶν Δημοσίων ἔργων,

νὰ καὶ ὁ χειρουργὸς Καλλιωντζίης, ποῦ στὸ χυτὸ τοῦ χέρι
γίνεται ζωοπάροχον τοῦ φόνου τὸ μαχαῖρι.

Ὅμως ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ

ξανοίγω καὶ τοὺς Βασιλεῖς,

νὰ καὶ ἡ προστάτις τοῦ χοροῦ,

Πριγκήπισσα λαοφιλῆς.

Π. — Νὰ τώρα μὲ τὸν Ἀνακτα χορεὺ ἡ Ζαλακίστα,

τὴν βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς τρῶς δαμάσκηνα κομπόστα,

νὰ τώρα μὲ τὸν Ἀνακτα χορεὺ ἡ Κουτσαλέξη,

μὴ ντιλικάτη δέσποινα, μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη.

Κι' ὁ Κουτσαλέξης στὸ χορὸ κάνει πολλὴ φιγούρα,

μὰ στῆς καθρίλιαις κάποτε τὰ καταφέρνει σκούρα.

Φ. — Κι' ἀλάρω τὸν Γεννήταρλη, τῶν χορευτῶν τὸν λέοντα,

κι' ἀλάρω καὶ τῆς Κατσαρᾶ,

μάννα καὶ κόρη μιὰ χαρά,

θαρρῶ στ' Ἀνάτορα γι' αὐταῖς πῶς εἶπαμε τὰ δέοντα.

Π. — Ἄς πᾶμε τώρα στὸ σουπὲ νὰ ρίψωμε τῆς πείνας,

μὰ βλέπω μὲς στ' ἀρώματα μπουκέτου θηλυκοῦ

καὶ τῶν Μελάδων τῶν τριῶν τὰς ἐκλεκτὰς δεσποῖνας,

τοῦ Λέοντος, βρε Φασουλῆ, τοῦ Παύλου, τοῦ Κοκκοῦ.

Στὴν Γαλαρία κάθεται καὶ ἡ δεσποινὶς Καζάζη,

παρὰς βαρβάτος καὶ ὁμορφιὰ χωρὶς πλουσίας νάζι.

Φ. — Κάθε κούτελο καὶ μούρη στὸν ἰδρώτα κολυμπᾷ...

κύττα τὸν Ἀλκιδιάδη, τὸν σκερτσόζο τὸν Καμπᾶ,

τὴν Πριγκήπισσαν χορεῖ τὴν Μαρίαν, καὶ εἶναι τρέλλα,

καὶ ἔχει στὸ παράσημό του τρία δάκτυλα κορδέλα,

Π. — Βλέπω τὸν Εὐαγγελίδη, τὸν γιαντὸ τοῦ Ναυτικοῦ,

ποῦ καμμία του ρετσέτα δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ,

βοηθὸς καὶ τοῦ Παμπούκη μὲ ποδήρη ρεδιγκότα,

καὶ ἂν λυσάξῃς κατὰ τύχην εἰς αὐτὸν νὰ τρέξῃς πρῶτα.

Φ. — Βλέπω τῆς Παρρὲν τὸν ἄνδρα, τὸν εὐπάρειον Γιαννάκη,
νὰ καὶ ὁ Στράτος ὁ Δροσίνης μὲ τὸν Πέτρο τὸν Κανάκη,
τρέχουν τρέχουν καὶ κυττάζουν,
καὶ βογγοῦν καὶ ἀναστεναρίζουν.

Π. — Νὰ ὡς τῆς Διομήδης δὴ κορίτσια καθὼς πρέπει,
χαίρεται κανεὶς ἀλήθεια τέτοια πρόσωπα νὰ βλέπῃ.

Φ. — Νὰ καὶ κάποιος πολυφᾶδι, νὰ καὶ κάποιος σὰν χιονοῦ,
νὰ καὶ ἡ Βουτσινᾶ στὴ σάλα, περιλάλητος πιανίστρα.

Π. — Πρόσεξε νὰ μὴ μοῦ σχίσῃς τῆς βελιάδας τὸ μανίκι.

Φ. — Νὰ καὶ ὁ κύριος Βικέλας, τοῦ λαοῦ βιβλιοθήκη,
νὰ καὶ ἐκεῖνης τὸ χειλάκι τὸ ζαχαροζυμωτό,

καὶ ὁ Χατζόπουλος ὁ Μήτσος μὲ γελέκο κεντητό.

Π. — Νὰ καὶ μιὰ, κρατῆρ σθυσμένος, καὶ ἄλλη κρύα καὶ ἄχρη,

καὶ ὁ Μαθιόπουλος ὁ Γεώργης, ὅπου κάνει ζάχαρι,

καὶ ὁ Μαθιόπουλος ὁ Μάνθος, τῆς θαλάσσης καρχαρίας,

ζηλευτὸ μας παλληκάρη καὶ ἀστρονόμος φασαρίας.

Φ. — Πάλι τρίζ' ἡ σακαράκα, πάλι τὸ σπαθὶ βροντᾷ,

πάλι μύταις, Περικλέτο, σὰν τὰ ράμφη τῶν γυπῶν,

νὰ παρόντες ὁ Ρωμάνος καὶ ὁ Σιρόπουλος κοντὰ,

καὶ ὁ Θανάσης τῆς Παιδείας καὶ ὁ Καραπαυλὸς ἀπὼν,

καὶ ἀπ' τοὺς τρεῖς τοὺς Πιεράκους ὁ Θανάσης εἶναι μόνος

μὲ σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος.

Π. — Ψαράδες ἔχουν στὸ χορὸ τὰ δίκτυα τῶν ριγμένα,

οἱ μὲν ψαρεύουν λαύρακας, οἱ δὲ ροφοῦς καὶ φρίσαις,

καὶ εἶπα κυττάζων γυναικῶν ὅσῃ γεγυμνωμένα:

«μὴν εἶναι πλάνων κόκκαλα; μὴν εἶναι μάους φίσαις;»

Φ. — Ὡς τῶν πατέρων τῶν πτωχῶν καὶ τῶν συζύγων βόγγη,

μπερδεύονται μὲς στὰ σπαθιὰ τῶν φουστάνων οἱ φύργοι,

χορεύουν καὶ κρονόληροι καὶ τόσα παιδαρέλια

καὶ ἡ ντουαλέταις γίνονται παρτσάδες καὶ κουρέλια.

Π. — Γιὰ κύττα πῶς ἐξέθαψαν νυφάδες καὶ νυφίτσαις,

ποῦ τώρα πρωτοβγήκανε μὲ τὸν καινούριο χρόνο,

καὶ τῆς Ζλατάνου χάθηκαν δὴ λαμπεραῖς καρφίτσαις,

μιὰ ψεύτικη καὶ μιὰ σωστή, καὶ εὐρέθ' ἡ πρώτη μόνο.

Φ. — Νὰ ψάξωμε....

Π. — Περίδρομος κανεὶς νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ

Φ. — Καλὰ μοῦ λές... ὑπομονὴ νὰ φύγῃ τὸ λεφοῦσι.

Π. — Χνῶτο φθάνει ποδογύρου μὲς στὰ μούτρα μου ζετῶ,

δὲν ἀντέχω, Φασουλῆ μου, βάστα με νὰ σὲ βαστῶ.

Φ. — Ὅσο γιὰ νὰ λιθανίζῃς μὴν κουράζεσαι, τεμπέλη,

μπάλους λέγε, μπάλους γράφε, κόσμος εἶναι, τέτοια θέλω.

Μὰ τί βλέπω, Περικλέτο;... σὲ δὴ γινώριμαι σιμὰ

βλέπ' ἡ κόρη μου παρούσα

κάλλη τοῦ χοροῦ καὶ λούσα...

ἄλλὸν ντόν, καὶ σὺ στὸν μπάλο; πῶς δὲν ἦλθε καὶ ἡ μαμμή;

Πότε πιά θὰ βγῇς στοὺς μπάλους νὰ τιμήσῃς τ' ὄνομά;

καὶ μαζί σου νὰ μὲ σέρνῃς μ' ὅλα τὰ παράσημά μου;

Ὁ χορὸς ἐπῆρε τέλος

καὶ ἔπαυσε τὸ κάθε μέλος,

μὰ σὰν ἐφυγαν τὰ τζάκια, τρίτα, δεύτερα καὶ πρῶτα,

καὶ σὰν ἀδειασαν ἡ σάκαις καὶ σὰν ἐσθυσαν τὰ φῶτα,

καὶ ὡς ἀτμός ἐχάθ' ἡ πλάνη τοῦ χοροῦ τοῦ κοσμοπλάνου,

τὰ δὴ μούτρα τὰ ζυλένια

σπύρτ' ἀνάψανε καρέντζα,

καὶ ἔψαχναν παντοῦ νὰ βροῦνε τὴν καρφίτσα τῆς Ζλατάνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μάθετέ το, κύριοί μου καὶ φιλόμουσοι κυρίαί,

ἄριον τοῦ Χιώτη βγαίνουν ἐκλεκταὶ μυθιστορίαί.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς, παρλαπίπα πατριώτου,

ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.